

SOPHIA SMITH GALER

MIELŐTT  
ELVESZÍTED

*Számolj le a szexmítoszokkal*

Open Books

## Bevezetés

*Megbíznál egy leárazáson vett óvszerben?  
Tizenhét évesen még szűz vagyok, ez normális?  
A maszturbálás ronthat a depresszión?*

Nem, ezek nem a saját kérdéseim, noha a felét magam sem biztos, hogy meg tudnám válaszolni. Az idézett mondatok a The Student Room (A tanulószoba) nevű internetes diákközösség és -fórum bejegyzéseinek főcímei, amely az Egyesült Királyság legnagyobb ilyen közössége. Itt, a szexuális egészséggel foglalkozó chatszoba öleli fel egy ország fiataljainak minden, szexualitással kapcsolatos szorongását.

*Nem tudok nőként ejakulálni :/  
Nem érzek semmit szex közben.  
Ez egy szörnyű emlék, nem tudom, mit tegyek.  
Melyik lyuk az?*

Az első kérdésünk az lehetne: *Miért idegenektől kérdezik ezeket az interneten?* De egy ennél jobb kérdést is feltehetnénk, mégpedig: *Miért nincs az életükben senki, akitől megkérdézhetnék mindezt? És miért tesznek fel sokan olyan kérdéseket, amelyeket az egészségügyi szak-*

*embereik, a tanáraik és a szüleik már réges-rég megválaszolhattak volna?*

Az említett fórumon jelen lévők 75 százaléka huszonegy év alatti, vagyis tudható, hogy ezek a – szinte kivétel nélkül névtelenül feltett – kérdések olyan emberektől érkeznek, akik csak nemrégiben érték el a szexuális érettségüket. A kutatásokból az is világos előttünk, hogy az internetes anonimitás igazán hasznára válik azoknak, akik tanácsot kérni érkeznek az online felületekre; a névtelenség ugyanis a biztonság és a védelem érzetét nyújtja nekik, különösen akkor, amikor tudják, hogy egy közös identitáson osztoznak a csoport többi tagjával – például „diákok”. Amikor a Reddithez hasonló felületeken – az említett fórum olyannyira népszerű, hogy jelenleg hatmilliárd amerikai dollárra becsülik az értékét – a névtelen felhasználók mentális zavarok köré szerveződő közösségekben osztják meg történetüket, az ezekre kapott visszajelzések a kutatók szerint erős érzelmi bevonódást eredményeznek náluk, és igen hasznosnak bizonyulnak számukra. Világos, hogy a The Student Room fórumán jelen lévő fiatalok is – a Reddit-felhasználókhoz hasonlóan – a szexuális jóllétüket érintő tanács és támogatás reményében öntik kérdéseiket a digitális éterbe.

Na igen, ami a tanácsot meg a támogatást illeti. Épp tegnap posztolt valaki a The Student Room fórumán arról, hogy még soha nem szexelt, és hogy aggódik a továbblépés miatt a partnerével. Az eddigiekben az ujjal történő behatolás fájdalmas volt neki, és afelől érdeklődött, tud-e bárki tanáccsal szolgálni az „igazi aduászt” illetően. „Én a házasságig vártam az első szexszel – közölte vele kertelés nélkül egy mesterképzéses hallgató. – A szüzességed az ön-

becsülésed legmagasabb rendű formája. Egy olyan különleges ajándék, amit csak egyszer adhatsz oda. Ne pazarold el a nem megfelelő partnerre!” Egy másikuk azt kérdezi: „Ti randiznátok vagy házasodnátok olyan lánnyal, aki már több mint tíz másik emberrel feküdt le előttetek?” A válaszok közt akadnak korrektek, de lehangolóak is. „Gusztustalan, ha valaki ennyire könnyűvérű, és bárkinek szétteszti a lábát” – válaszolja egy névtelenségbe burkolózó felhasználó, majd hozzáteszi, hogy az ilyen lány „vaginája mostanra nyilván Csalagút-méretű lehet. Komolyan nem gondolom, hogy bármelyik normális srác akarna egy olyan nővel lenni, aki már fűvel-fával összefeküdt előtte.”

Magam is úgy nőttem fel, hogy ezeket a dolgokat hallottam, olvastam, és talán – borzasztó, de – hitelt is adtam egynémelyiknek. Az internet, a tévé és a lány iskolatársaim által kínált svédasztalról a digitális korban nagyobb gazdagságban érhettem el a szexszel kapcsolatos információt, mint bármelyik korábbi nemzedék – csakhogy ezért én és a társaim is magas árat fizettünk. Ugyanis a sok-sok helytálló információ mellett ott vannak a téves infók is. A féligazságok társaságában ott időznek a részhezugságok meg az a csendes rosszakarat, amely a társas érintkezésünk hagyományos forgatókönyveiből adódik. A szexualitással kapcsolatos mítoszok, amelyeket akaratlanul magam is igazként fogadtam el, végső soron tönkretették az első szexuális tapasztalataimat, és – amire csak e könyv írása során ébredtem rá: – kihatással voltak több olyan kapcsolatomra is, amelyekbe még csak jóval ezután bonyolódtam. A tizennyolcadik életévemet azzal töltöttem, hogy a testemre úgy tekintettem, mint ami csődöt mondott, és végignézttem, ahogy a mentális egészségem lassanként

elenyészik az önbecsüléssel együtt. Közel egy évtizeddel később már meglehetősen másként gondolok a dologra. Visszanézve olyasvalakit látok, akit *cserben hagytak*.

Ha mélyebbre merülünk a The Student Room oldalain található bejegyzések tengerében, a fiatalok által feltett kérdések a szexuális egészséggel kapcsolatos információkhoz való hozzáférésük hiányát fedik fel előttünk – noha megérdemelnék, hogy hozzáférjenek ezekhez. A „szexuális egészség” fórumon megjelent legújabb bejegyzésekből mintegy négyszázötvenet vizsgáltam meg, és arra jutottam, hogy a kérdezők leggyakrabban felmerülő aggályai közt a fogamzásgátlásra, az önkielégítésre, a nem várt terhesség miatti ijedelemre, a férfi- és női anatómiával kapcsolatos alapvető ismeretekre, a szüzességet illető szorongásra, a női orgazmusra és a szex közben tapasztalt fájdalomra vagy vérzésre vonatkozó kérdések szerepelnek. Amikor azt mondom, alapvető, akkor ezen tényleg nagyon alapvető kérdéseket értek: számos nőnek fogalma sincs arról, hogyan kell egy tampont, egy szexuális játékszert vagy az ujjukat felhelyezni, ugyanis soha senki nem ismertette meg velük a saját nemi szervüket, vagy pedig büntetés járt már azért is, ha csak a közelébe merészkedtek. A férfiak saját testükkel kapcsolatos kérdései szinte mindig a pénisz mérete körül forognak, mivel soha senki nem rakta helyre a fejükben az azzal kapcsolatos vélekedésüket, hogy mitől lesz jó szexuális partner valaki – vagy faggatta ki őket arról, miért is érzik úgy, mintha csakis ez a korlátolt, rövidlátó nézőpont határozná meg a szexuális értelemben vett „jó partnerségüket”.

A „fogamzásgátlás” szekció telis-tele van olyan nőekkel, akik azután érkeztek a fórumra, hogy a tablettával negatív

tapasztalatokat szereztek, és most úgy próbálnak szexelni, hogy eközben szemlátomást a saját testükkel küzdenek. Azok a nők, akik azt kérdezzük, miért nem képesek eljutni a csúcsra, vagy miért fáj annyira a szex, úgy tűnik, teljesen felkészületlenül állnak a szexuális események előtt, amelyekbe belecseppentek; akárcsak azok a fiatal férfiak, akik a korai magömlésük miatt aggodalmaskodnak a végeletekig menően, vagy mert nem képesek fenntartani az erekciójukat, esetleg mert nem tudnak elég sokáig kitarítani az ágyban. Miután átrágtam magam ezeken a bejegyzéseken, már tökéletesen értem, hogyan lehet, hogy a brit tizenhat és huszonegy év közötti fiatalok körében tízből egy férfi és nyolcból egy nő három hónapig vagy ennél tovább tartó aggasztó szexuális problémáról számolt be az elmúlt évre vonatkozóan. És vajon kutatni kezdtük ezek után, hogy mindez mennyire tudható be az egészségügyi rendszerben és a szélesebb társadalmi közegben tapasztalható létező rendszerszintű egyenlőtlenségeknek – és mennyire hat ki ezeknek a fiataloknak az általános testi-lelki egészségére?

Úgy fest, nem vágtunk bele semmi efféle kutatásba. És hogy mi az egyes számú oka annak, hogy az emberek a pornóban meg az interneten keresnek választ a szexualitással kapcsolatos kérdéseikre? Az, hogy „az iskolában nem tanultam”. Ha nincs megfelelő eszközkészletünk ahhoz, hogy különbséget tudjunk tenni a helyes és a helytelen információ meg a megbízható és a megbízhatatlan források közt, akkor vajon mi lesz a következménye, ha olyan hozzászólásokat olvasunk, amelyek szerint a nagyszámú partner értéktelenné tesz minket? Mi lesz, ha szembetalálkozunk a pornográfiával, ami az Egyesült Királyságban